

Menselijk als vragend gras

Coach zijn is in! Je kunt het momenteel zo gek niet bedenken of er is wel een coach voor te vinden. Van wandelcoach tot huishoudcoach tot mental coach tot...hou het maar op coach. Ik ben een drukke coach met een mateloze behoefte aan stilte. Dus wandel ik richting een weide en nestel me met mijn falie tegen een boom. Met een ontspannen blik staar ik naar de grassprietjes voor me die gewoonweg grassprietjes staan te zijn. Ik voel me een lummelcoach.

Coaches, ze schieten als wolkenprietjes uit de grond. Ik vraag het me af. Wat motiveert al die mensen toch om coach te willen zijn? Waarom ben ik het zelf eigenlijk geworden? Mijn gedachten dwalen zo'n tien jaar terug in de tijd. Ik denk aan meneer Gallwey, Ik denk aan Whitmore. De weinige coachauteurs die er waren. Mijn gepassioneerde en bevlogen internetsurftochten naar Amerika, op zoek naar informatie over coaching. De essentie ervan betoverde me. In een momentum ervaar ik weer even de tijd waarin coaches in dit kleine waterige land nog een pionierend en onontdekt vreemd soort eenden in de ontwikkelingsbijt bleken te zijn.

Eén van grassprietjes staart mij in een warm ogenblik vragend aan. Coaches overal coaches! In alles en iedereen zit een spiegelende coach. Althans voor mij. Ik voel me even een zotte coach en bedank de coachende grasspriet. Ik voel een inzichtgevende glimlach op mijn gezicht. Vragen, vragen vragen en nog eens vragen. De fundamentele essentie van coaching; het stellen van vragen. Vragen die het (zelf)bewustzijn aanwakkeren. Vragen die leiden tot steeds meer inzicht en steeds maar weer nieuwe vragen.

Ook cliënten stellen vragen. Een cliënt tijdens een sessie van de week; 'Wat ik er nou toch aan vond om continue bezig te zijn met de sores en ellende van anderen. 'Sores en ellende?' spiegelde ik terug. 'Ja, ik bedoel, jouw gras is groen en het mijne is zoals je weet verdord zei hij zeer overtuigd. 'Oh, hoe weet jij dat mijn gras groener is dan het jouwe?' 'Nou, jij bent toch coach'. 'Ja, en dus?' vroeg ik met een zachte glimlach. 'Nou dan heb je toch nergens last van?' 'Nergens last van? en ik laste bewust een lange stilte in. 'Weet je' zei hij aarzelend 'jij bent helemaal geen coach!' 'Oh?' beantwoorde ik vragend. 'Volgens mij ben jij gewoon een mens!' 'Oh, en hoe voelt het om te praten met een mens?' 'Menselijk, heel menselijk...'

Nathalie van Spall
nvanspall@mana.nl